

מישרויות שניות בספר רוזה?

עמדות מישרויות שניות בספר רוזה?

ספר הזוהר מציג אנו סיגלו של רוזה... (וְאַנְתָּנוּ בְּרִית יְהוָה). התנא
רבא-ישראל בו המאה השניה, ואנו סיגלו של רוזה... – בצד

זדונן כלירות מיליה ותשתיות בדרשות שעשינו לכהן ואל ביצת
כדרהך מהאיזונו של אהא זיה בדרכו, בצד פגשו זה אהא זיה בדרכו –
אלאו סיגלו כצד פקח רשב"י לפ"י מותו אל מלכא העצה –
כלומר גדי תחכחה ודרשתיה – בידי של אהד ה תלמידים
המקובלים אלוי ר' אבא. יתרה מזאת, גם פרסומו של פדר הוגו,
בספר דרכו של רבי הונאה ה'י', צואצ'א, סיגלו זה עזיק ה'יא' וכ' רשב' –
או אהד מוסלמי ר' הונאה שכך. צוותה צואצ'א, צלאותה העצת ר'וי מי
זה אדו' כ' הווא שכטב בסכל.

נאלל עלה ענפה כהה
ר' ר' ר' ר' ר' ר' ר' ר'

אנו אבר ר' הונא סיגלו לעיות ומונדות. לצד התרבותם של
התקופאים וההשד כלוי ר' מעה בזיה או חמודה המכוון. אפיו
בעזיר מקובלים שלא בצל חוווקים מודרגנים, היו גם שחשף
תקדש בעיניהם ווחשב כפירה של התרבות אלהות אלוהית. מkor

ליבור דijk, סיפורו של רשב' ה'יא' שמשד יותר מכל את תשומת לבם של
הקראים במלך הרטוריה. הספר עוסק גם בדמותות נספורות, אך כאן לא
ונבל להזכיר לעניין והמקומות.

משיח עכשווי: עמדות מישיות שונות בספר הזוהר

בימה הנבחית אציג מקצת מה הדעת המבאות בספר הזוהר בעניין המשיחות⁶, ככל מובעת באמצעות ספרותים. זומרה כי דעת אל מיצגות במה אנשים, אולי אביו כמה קבוצות, ולא אדם אחר. אין מתשבות זו עם זו, ולעתים נטענים שמעאים אף צלילים של לעג, וא פהות ביקורת זה להתרתו של זה.

*

הסיפור הראשון מוכנה בתנגומו של שעיה תשבי – לימורו של רשיי⁷. על פי סיפור זה קילע ר' חיא הדרול לישיבתו של רשיי. למעשה בא כדי למלוד ממנה משגינות (מסגנו של אלו הרשות) עצם היום הזה במשינה ובבריותו, ואשר לליקוטו אמרת ר' חייא ההיסטרוי אולם להפתעה מזאת, אה רשיי ואת תלמידי, עוסקים בתורת הסוד. פרגוד של אש הקיפם והעד על אופיו העלטני של לימוד זה. מלבדהילה לא הצע ר' חייא להיכנס, אולם משעמך על דוחלו של האירוע שהתרחש בתוך הביתה, בכה וגונה עד שנטהו שעריו דמעה שבשמיים. האל הקשיב לבקשותיו הדומות, ומאגל האש תרחב עד שאקיפו וכל אלה בחבורה ובחוויה. השמים נפתחו לנגד עיניו ויחד עם שאר החבורה צפה בכל העולמות. כך היה ר' חייא את הוויו:

ראתיה העין מה שלא איה, גם מה שלא העליyi על דעתך. טוב למת באש הוה הטוב הדולק, במקום

⁶ הראיili הדרושים כי בספר הזוהר יתנו לממצואינו בו ובנורחות המשairyות, מלונגולון בכל אליו. על כל פנים לධון יסחף והוא, "לבבם, המשairy של הזוהר, בתום: הרעיון המשיחי בישראל – ים עיון לרגל מלאת שמיים שלום, כד-בה בכסלו תשלהי, יהושע, תשע"ב, עמי".
⁷ זוהר (כא) וחלון – מהדורות מגיליות בהוצאות מוסד הרב קוק) ר' רב, י"א ע"א-ע"ט ע"א; י' תשבי, משגנזה הזוהר, ר'יא, תשלי"א, עמי-ד-ה.

הפיקרים הוא בהוסר הסבירויות המתגלוות בספר – מצויות בו, למשל, טעויות גאנפירות היה שאל היה סעה ומהמה כ' היה מצליח לילכת מבתו להרי אררט ביום אחד?; סעוית היסטריות ובכי רשיי היה טועה להשוב כי פנתש בו אייר, חתנו על פי התלמוד, הוא הותנו המבוגר ממו'; טעויות לשונוות ארמיות בבלית מעורבות בארמית גלילית או הייצאות של ביטויים שחוזש רק בימי הביניים) ועוד רבות. כל זאת בנוסח לעובדה שאין לנו כל סימוכין אחר, פרט לווה, כי אלו היו אמנים דעתינו של רשיי היסטרוי או מאורעתה הינו.

గרשום שלום, תוקף הקבלה הדגיל, התבלט רבות בשאלת היברו של ספר הזוהר. מלבדהילה ספר כי לא ר' משחה הוא שחייבו ואת משומ שמצוא סתירות בין ספר הזוהר לבון התבנבים שעלהם חותם ר' משה בשמו⁸. עם החמו נסגד מזעטו זו מאחר שבסופו של דבר מצא יותר מקובלות מאשר סתירות וקבע כי ר' משה ריבר בתיביה פסידיאפיגראפית את כל ספר הזוהר⁹. דעה זו היא שנתקבעה מאז בלבם של חוקרי הקבלה¹⁰ עד שהחל הпроוף יהודה ליבס לעזרה עלייה ולהציג את הרעיון כי הספר מהתר על ידי חברה שלמה של אנשים¹¹. טענה כזו יכולה לתת הסבר סביר יותר לגודלו העצום של הספר, לריבוי הדעות המבאות בו (ובכל זאת סתיירות רבות) ולריבוי סגנונות הכתיבבה.

⁸ שלם, ראמ' ר' משה ר' ר' מהר' ר' מיליאן את ספר הזוהר!, מודיע היברות, אתרפי, עמ' 29-26.

⁹ Scholem, Major Trends in Jewish Mysticism, N.Y., 1967, chapters 5-6.

¹⁰ לסבוג מפורט של התנועות המתגימות בזאת ר' תשבי ו' להבר, משגנת הזוהר, ר'יא, תשלי"א, עמ' 108-44. לשגנת הזוהר, ר'יא, תשלי"א, עמ' 108-87. מהרבי ירושלים במושבת שאלת, בצד, מתרבר ספר הוהה, בנתך: "זו (ווער). מההרבי ירושלים הוהדי – ספר הוהה וווער, מהדורות מגיליות בהוצאות מוסד הרב קוק) ר' רב, י"א

בזאת ובוינה ארחת – בעולם הזה ובו עדר. לימודו של רבבי מושוויה למתור תורה על הר סאי:

*שעת הטעים ועתם שערם יתנו לנו לא שתה ולא ידען
אם ים הווא או לילך. בשגיאו דען. שהו שני ינאים
שללא טעמו כלום. קרא עליה רבי שמעון: ייוהי שם עם
ארבעים יומין ורביעים לילא לתם לא אבל, גוינו לשני
לך. כה...
-*

יתרת מזאת, מסתבר כי רשבוי הואר דמות משיחית. משאר רקלוי הסיפורគכו מון הדרשנות הכלולות בסיפורנו למדים כי תירושו של רבבי איגנס פוא אחד בהכחו של העולם לדורות העידן הרמשישין. בזיד החברים קלרב את באו של עידן זה על ידי מושעים תאorigים¹⁰, וזאת על פי הדרכתו. מטרתו של הסטור הראשון ריא. בין השאר, לתאר את המירשים, לעוזלת תיקו בעיר זו: על ד' התנכוסות של נערה תברים, מסגר טיפלוני המכיצ' שלבוכות בכלל תאבורו של האלוהות¹¹. פרט, על ידי טיפוח כוֹאת המבנה העשורי של התעלות ולזבות בחוויה מינין גו המתוארט מהשבות עד שיכל לחשוף תודעתם בתקות המשיחיות לעיל על דברי ר' חייא ועל ידי מיקוד תודעתם בתקות המשיחיות בשעה שהם מתוגים במסגרת טקסיים זו יכולו לזרז את הגעתו של העידן המשיחי.

כובת הסטור הוא אקטיביסטי – הוא זוגל בקיומה של פעילות העליונים. במוכום של היפוי, היהוד והודר האלוהיים שנגלו לפניו ר' חייא נעמד דוקא רשב' פיו גובע תירושו תורה עד שככל העלומות בaims להקשיב לתלמודו. רשב' אכן מורה דגול בעלים הזה בלבד אלא גם בעמלות העליונים. רשב' רחי ומלהד תורה בשני העולמות בשמי העדי' עד עתיק-יומינו וככל וכל רבי שמעון¹².

¹⁰ מעשיים שיש בהם, לדעתם, השפעה על האל ותוקו:
¹¹ על פי הקבלהلال היבטים אין ספרי. המכובה אוiso סופי. והיבט ספרי. היבוכה
¹² מtower תרגום של תשב' ישם, עני ה...
ער ספרות.

בתיאור המשיח ומשכנו בסתור זה ישבה הזרה, הרתקה, הדגשת המופלא והאוטופי. המשירה שכנו באחד ממנגלי גן העדן, מגדל הפורה באויר ומאייר באור גנווה. שם הואר מלמד את סודות התורה החדשה לכל תושבי גן העדן: שם, וرك שם, ועל כל פנים – בסרטים יתמסח העדרו המשיחי, לא היה זה כאן בועל הזהה. המשיח עצמאו אינו מתויר, אך מחד פלאוונס של המגدل וספר התורה שהוא מהזיך בו, אמרו הקורייא למדו על פלאוונס של המשיח:

bamazul, bini sel hamgadlim usbenun ud zu yish magdal alach sel

רב"י. כבר עתה הוא פועל כדמות מישית: הוא מוביל את הרဟו בדרד הרהנigkeit הנכינה ובכך הוא מקרב את הגואלה. הוא מולם בוא יבוא הים שבו מעמדו הרוחני הקוסמי, אשר ניכר היום רק לעיניים הרוגניות של בני ההבראה, ייראה לעני בלבד געולם הזה והוא, או לגולי, יהפוך לדמות משיחית מלאה. דומה כי סממו של בעל ספר תורה היה משיח כאו ועכשו! המשירה מצויה בינו, גם אם לא הגיעו את מלאה הפונזיאל המשיחי שלו, ובידיו אנו להביא את הגואלה בהקדם!

*

aban tsoba... b'tud magdal hauglah b'yan hamgadlim
yism aror b'domot sel sefer torah. b'anya otna azifor,¹³
nultat at hamgadl m'makomoo, umutmidah auto b'matzav¹⁴
ha'zara, b'yon ganfy ha'corvovim z'shel hamkodsh ha'shemiyim, ha'vuni,
b'matcavim sel ha'makdosh ha'atzari... ul'osus ma'agot p'tumim
ishem, v'petah ha'amatzui u'mad or her b'domton shel s'far
hamtora, v'v'udi'el m'ld sh'alal le'kholia b'fershat hakhol,
v'ya'ihla mal' ha'mashi'a v'la'ah... ah'ha, chasid k'dosh
v'chaynu sel reshvi' b'smafot z'oh': asher, ha'smimim¹⁵ m'pi
ha'reshon, h'ona afpo'a d'motot rogoz ca'oz – l'me'ucha m'koz
rash yishba la'atzat m'mashnun ha'shemiyim – alim boror ho'ya sh'ludut b'zel
ha'sipor ha'shi'i ho'ya aiyo ghe'la l'dmotot ha'mashi'it: b'ul ha'sipor amain,
m'no'an, b'bo'ao ha'utidi ha'mashi'it, alia she'olah m'rotha le'shem
sel ha'el. ho'ya aiyo molamai u'le shom p'ulilot ha'avorigot z'di, le'krob regel
go'. yotra me'ozat, al yirtkon sh'ild lo b'ulim ha'zra rab, do'gl c'kl shi'ah,
v'afkol b'maluto sel re' ha'ya ha'gadol, v'p'metz a'ot ha'mashi'it, b'shr v'dim
v'ml'mad torah.

¹³ ראשיתו של הסיפור השרה ולבן איננו יודעים מי היא א'ותה ציפורה.
¹⁴ מקרים כתוב בלשון עתידי, אלם לפני המשמד גראה שמודרב בתושבי גן עדן השמעיים הווים את דברי המשיח.

¹⁵ זורה, ר"ג, כס"ד ע"א-קולד ע"א, להוציא חציו הערלו של דף קסח עיב.

ומשם תעא אortho יונה ששלח נח בימי המבול... והיא
תסל את העטרה בפיה והנעה על ראש המלך הנשיך.
ונעת ונעה געשט...¹⁸

דומה כי מתרבי שני היספרים, הרברים באוטו רוג או תונעה,
חולקים נטיה דומה המופלא והעל טבעי. אלום בעל הספר העני
מציג אלתונייה לאידאים של הראשו, ובצורה זו מצליה לבקר
את דעתינו, אף אם באפנו כבוש ומווצען – לא עוד במשיחبشر דם,
או עצשיין, אלא משיח בן דוד, אוטופי, וירטואלי, היהogenous.
ואשר מהותו וכל פרטיו מעשוו נקבעו מראש בתכנית האלאהית. צratio
לכל את העדבה שאין בעל הספר מליא על כל פעולות מיוודה
ליירוז התהיליך, והרי הוא מעציר לדמותו שמיירת יותר ההנגדה
לאקטיביים של בן החוץ.

*ונאר הפתח משתתקום הכרובים יאהו מגאל
טרח יונמד במקומו בין שאה המגדלים.*¹⁹

מי ראה נהרת האור של אותה ספר תורה? כלו או
ההרגה גנבל.

עלמות זאת, בותבו של הספר השלישי, אשר נכה רבע עליון ובנו²⁰,
מרחיק לכת יותר ביבורתו כלפי המתבר הראשו. כאן גשעים כבר,
ככל הנראה, צללים בICKORT הדריפה ואפלו לעז.
כמה מהכמי הבות הוגה הלהבו יום אחד במדבר, ולא כל הכהנה
מודקמת עפלוי להוד גו עדzo.²¹ שבעה ימים ושבעה לילות שרו. שם
בטרם יראו שיב המדברה, לא אבלו ולא שעה. הם גששו ברב עליון
ובנו וכו בכמה מלאכים, אשר הדרכו אותם במדורים השונים של גוד

משיח זה, השוכן בגו עדzo, הוה הוא משיח בו דוד – בינויד לרשב'י
שאינו נגנה עם השושלת לבית דוד. עניינים אלו קבושים מאו ומעולם
בתוכית השמיימתי בפרטם.²² אפיקו כתרו של המשיח מוכן
בר, וגם התכנית כיצד יהוה על ראש המלך:

באות פהה אמרצעי ישנה עשרה פז עליונה זיכחה,
גונה וייןעה געלית עבשוי, מגעלפת ומקוקה בכל מיעין,
אבנים יקירות. עתידה היא להוות על ראש המלך
המשיח... ובשען שיתהיל לקרווא בעתרה, לעדייך
לגבא, בעט הגשמת תפקיים המישיחי יפתח תהה אהה,

¹⁸ ובסיפור הקודם, לעתה ואט, ר' חייא, בשר דם, חזקה ביצירות של אור,
ואפ' הוא סולו תודמה ופלאה, הרי ההור מאסגול לעמוד בבוראה. ועוד –
¹⁹ זהה, ר' יג', קסא עיב-קסד ע"א וכו תציו הערלון של דרכ' כסח ע"ב.
טהילתו של הספר הסקה, אך גיתו להסיק השלשלות גושל העניינים והוא
אנו שמה הרמניה והיאם טבעים בין הכרובים לבי' המשיח. שם, רשב'י,
הdomoth המשיחית, הואר שמעכח געל שירם וקובע מתה' שיטתקו.
²⁰ כאו ולחל – מוחך זוהר, שם, קסד ע"א-ע"ב.
²¹ עלי פי' בראשית רבבה: אה, ב':ה.

משיח עכשווי?CMD מושירויות שנות בספר הזוהר

הptrro הnni מושחת על דברי הגמור במשמעות (בז' נ"א) גירוש רשיים :
CZ חונעה אמר יותר מדאי אין אלא צועה. איז עניין לא אמר טופחה לרשיי – בטעות ספקום געת.../. לא קיטוגה לרשיי – שענשו דרייאת הערן, שאין אמר ציאיה בטענה שצאה גברתי, לא איז ענש ענשה געת.../. – שלא שמע הברכה אלא שמע עניין אמר.../. לא זודק רבקה טפיו לשמי – במלירית, שצומת לעלן ערנא.../.

הptrro השליש הרוא מסקנה צדליך מסכת ברכות (בז' נ"ב) וגרען רשיים :

כל העניאל>Eחדר, מאירינו לו טמי ושונהי. אמר לך אהן בר לך – וצאנען>D דלת. אמר לך אשוי – ובלבד שלא עניא, מהטוט בחדו; להשיי – ובלבד שלא, חתול ההיה צאנעיל>A ראיינות הדלע.../. כלומר, אם יש להאריך בינהה יאحد, אך אין אשוחות לך ארבעתון ערלו התאתיות ר-די, מיליא יש לCKER באזט אי' ומכאן שמיכאץ את הראשות מהמת ארבעתו של הערלה, מארכיו לו געה. חדה אהרת הינעה :
CZ מוסתר כptrro וזה עשו בגרגוריא של טקסטים יהודים בלבד. הפטרו הראשו היא פגלא של דרייאת אבורת פרך ג. למחדל בדרך שונן, ופסיק מתשווה ואומר – טה נאה אל זה, מה נאה כי זה, טעלת רלי הערל צא.../. וגרען :

CZ אל שמעה ערלה [הו]ן ערלה אליך ערלים. אם ציאר ציאר אל שמעה ערלה – מהש להעכל ערלה.

מי שאמון מסתכל – רואה יופתח. מי שאינו מסתכל

באותם שלושה²¹ דברים סתרים – מה לנעלה וננה למתה וכו', עתיד הואר להיפתח בתרזה ולפיהו עינים בז.

ושוב מצויה כאן התייחסות ברורה ביותר לסקסט הלסי, במקורה זה לשונת הגאגה (פי'ב, מיא):

כל המשタル באהתעה דברים רתוי נקלמר, ראיין, צאייל לא בלעולם – מה למלעלת ומה למטה, גה, ליגים ומה אלהול.

מטרה של משגה זו היא לסייע את העיסוק המיסטי – ראיו להימנע מעינוי בעגלות האלוהים (עלמעלה), בתהומות המאיימים להאריך מוחദש את העולם, כלמה, בראע (ילמטה), בראשית הזמן (ילפנים) ובאהירת הרימים (לאהורה). כל אלו הם תכנים של תורת סוד, ומהם מסתיניים גם הסיפור החלשי. מטרתו של המשען המיסטי ללו העדן, הרוא אפוא שלילתה של מוסר ההשכלה של המשען המיסטי לאוטופיה. וכן אחד לאחרות מעתנו, בי אהירות ימים קיבוציה ואוטופיה, בגדוד המיסטי. מי שמנסה להלמוד לחקר ולדעת בתרות הסוד, מעשה בראשתית, מעשה מרכבה וגלו הקא – סופו שישנאו עניין. על אחת כמה וכמה רעו גורלו של מי שעסכה לקרב את הקא. כי שאמנת רצצת למדוד תורת ופלקוח בה עינוי לענקות בדרך המיסטי. מטרת המשען המיסטי – אדרبهו גם אשלות זו גמדת לפגוי. רואן יכול, לפחות, להתריך בברכת אטן או באחד, של שמע ישראל, ואל לדחק ולקוצר לשם אאת באהת הראשונה כדו שיכל להאריך ברגע בשתי האהרות. כל זאת טוב ויפה, ובلد שלאהvr להקים את הובתו הדתוות הבסיסיות, כוון להפלישה עצירה, ואך להתוכוף ברכס 'מוידים'. עגדתו של בעל הספר השלישי מסוכמת בהירה הבהאה:

מי שמסתכל ורואה – יסאיו עיי'; מי שאינו מסתכל – ראיו וגנטה.

21. מן המובהה הבאה נראה כי מצויה פה סעות והכוונה ריא לארבעה דברים.

מי שמאן במדוים, עשה נשען וαι לי תקומה לאויה חמן.

וגם פתרונו גז מבוסס על דברי גנרא (ב'ק טז ע"א) על גורלו של אדם שיאנו מתכוון בתגלחת 'מוחדים', אחד מחלקי תפילת שמונה עשרה. אדם זה עשה יעשה, ככל מה, מצטרף לכוחות הרע שאין להם תקומה באחרית הימים.

ובכו, את המכון את התגלויות אלו הם היו אמרוים לדעתה בצל פה מה זמו רב. כל דבר בירב אמרו לדעתן – שהרי הוו כתובות בראש גלי, בטקסטים יסודים שהם נחלת הכלל. ומודע אפוא 'שיליה' בעל ספריהם את התרום לתלמי: כדי ליזוק ולומר – אין דרכם של שוכנו שכורו; התשובה המסתברת היא – כדי להחוותם לתלמי: כדי ידועם אבותונן, אפיקו רישם הםosi אין ישראלי טקסטים שלא ידועם אבונן, אפיקו רישם הםosi אין דרכם של שלומי ישראלי במצוותיו החושאות לבקרים, אפיקו רישם בגד את הגאולה: דרכו של הרוצה לזכות בעלים סוב יוטר, ביז אס אס לחיים גס השילishi. מטרתו של המשען המיסטי ללו העדן, הרוא אפוא שלילתה של מסתיניים גם הסיפור החלשי. מטרתו של המשען המיסטי לאוטופיה. וכן אחד לאחרות מעתנו, בי אהירות ימים קיבוציה ואוטופיה, בגדוד המיסטי. מי שמנסה להלמוד לחקר ולדעת בתרות הסוד, מעשה בראשתית, מעשה מרכבה וגלו הקא – סופו שישנאו עניין. על אחת כמה וכמה רעו גורלו של מי שעסכה לקרב את הקא. כי שאמנת רצצת למדוד תורת ופלקוח בה עינוי לענקות בדרך המיסטי. מטרת המשען המיסטי – אדרبهו גם אשלות זו גמדת לפגוי. רואן יכול, לפחות, להתריך בברכת אטן או באחד, של שמע ישראל, ואל לדחק ולקוצר לשם אאת באהת הראשונה כדו שיכל להאריך ברגע בשתי האהרות. כל זאת טוב ויפה, ובلد שלאהvr להקים את הובתו הדתוות הבסיסיות, כוון להפלישה עצירה, ואך להתוכוף ברכס 'מוידים'.

ונתרוגה:

דומה כי מותך לעז לאותה דרד הפסילה בעיניו נכתב הסטר שליש במתכונת המתראה אליו חביבה דרד זג, כאילו תמכה בה והיללה אותה. אולם התפניות הנוגדות בעיליה, כאשר פרי שלם מסע הימייטי מלמדנו על שלילתו, מעידה על מגעיו הרائعים של בצל הסיפור ועל מבוקשו להלך דוווקא את הדרך המשמרנית.

*

הציגו כאו שימושם סיטורים ושלוש עדמות. אצל שילושם ריגמה ליבורו של המשינה. אלא שהראשון ייצג בששת הדשניות, יצירתיות וකוטביסטיות כדי לקרב את הגאולה, ואילו שני האהרים חלקו על דעתו, האחד בעדינות והשנוג בצעג. התאם נוכל בתמים לומר שמתהר אחד לשולשה סיורים אלו: